
FELMAGASZTALTATVA

2014.11.15. LUKÁCS 14,11 FELMAGASZTALVA

„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”

(Lukács 14,11)

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés! Szentelések előtt álló Szolgatársaim! Tisztelt kitüntetett Testvéreim! Szeretett Családtagok! Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvérek!

Ünnepi Egyházkerületi Közgyűlésen vagyunk együtt, amelynek keretében ifjú lelkész testvéreink felszentelésére kerül sor, majd köszönetet mondunk azoknak, akik hosszú évtizedeken keresztül sokat tettek a magyar reformátusságért, Krisztus ügyéért itt a Dunántúlon, miközben ezen az ünnepi Közgyűlésen hálát adunk Istennek a 2009. esztendőben elkezdődött, és most 2014-ben lezáruló egyházkerületi ciklusért. A hivatalos cikluszáró Közgyűlés a beszámolókkal együtt megtörtént ez év júniusában Körmenten, így most ünnepélyes keretek között, lelkészszentelő Közgyűléssel zárhatjuk ezt a ciklust.

Ünnepi istentiszteletünk kezdetén figyeljünk Isten Igéjére, amely a mai napra rendelt újszövetségi napi Ige. Elsősorban a szentelésük előtt álló lelkésztestvéreim számára fogalmaz meg üzeneteket ez az Ige, de hiszem, Isten Lelke által mindannyiunk számára fontossá lehet.

Jézus Krisztus ezt a kijelentést akkor mondja, amikor egy lakodalmi vacsorán a meghívottak válogatják a fő helyeket, és mindenki igyekszik feljebb kerülni az ülésrendben (7). A mi Urunk intése egyértelmű: üljünk az utolsó helyre, és ha majd a ház ura akarja, feljebb ültetnek bennünket (10). Majd a példázat summázó üzenete a mai textusunk: *„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik”* (11).

Jézus kijelentésének helyes megértéséhez szükséges, hogy az evangéliumok és a teljes Írás összefüggésében, helyes igei, teológiai kapcsolatot lássunk önmagunk megaláztatása és a felmagasztaltatás között.

ISTEN FELMAGASZTALT BENNÜNKET

Isten felmagasztalt bennünket a Jézus Krisztusban.

Isten **először is felmagasztalta Jézus Krisztust**, aki a Filippi levél Krisztus himnusza szerint (Filippi 2,6-11), magát megalázta, engedelmessé lett egészen a kereszthalálig, ezért fel is magasztalta Őt az Isten mindenek fölé, hogy minden térd meghajoljon előtte, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr.

Isten, a magát megalázó, de feltámadásában felmagasztalt Jézus Krisztusban minden hívőt felmagasztalt. **Isten felmagasztalta az Ő népét**: kiemelte a halálból az üdvösségre, s elhívta szolgálatra. Izrael népe ennek a felmagasztaltatásnak az előképe, ahogy Isten kihozta őket a szolgaság házából, és vezette őket a pusztában az Igére földje felé. Ez a pusztában vándorló nép minden tökéletlensége ellenére, egy „darab menny” volt a pusztában.

Bennünket, lelkipásztorokat, látható módon felmagasztalt az Isten, hiszen elhívott bennünket az Ő szolgálatára. Látható és különös felmagasztaltatás ez. Szentelések előtt álló Szolgatársaim! Egykor ti is meghallottátok Isten elhívását, amikor jelentkeztetek a szolgálatra. Ez a „belső elhívás”. Most, ezen az ünnepi alkalmon kinyilvánítjuk, hogy Isten

---

látható egyháza felismerte és elismerte belső elhívásokat, és az ehhez szükséges felkészültségeket, ezért a „külső elhívásban” ezt megpecsételi, és lelkésszé szenteléseket által elküld benneteket a szolgálatra, református egyházunk rendjében.

Soha ne felejtsetek a mai Ige üzenetét: Isten népének, benne az Ő szolgálóinak ez az **alapállapota: felmagasztalt** bennünket az Isten, Jézus Krisztusért, Jézus Krisztusban.

VÁLASZKÉNT ALÁZZUK MEG MAGUNKAT

Isten tehát **előbb cselekedett** érettünk, felmagasztalt bennünket a Jézus Krisztusban.

Erre a mi **válaszunk csak az lehet, hogy megalázzuk magunkat.**

Alázzuk meg magunkat **az Ő hatalmas keze alatt** (1Péter 5,6). Jézus Krisztus az, akit az Isten egyedül felmagasztalt. Mi csak Őelőtte leborulva, Őbenne lehetünk felmagasztaltakká. Alázzuk meg tehát magunkat, leborulva előtte, megvallva, hogy Ő az Úr, miközben kiábrázolódik bennünk a felmagasztalt Jézus Krisztus. Hogy világosabb legyen, miről van szó, bár nekünk értenünk kell a teológia nyelvét, a jelenlévő gyülekezetért mégis világosabban megfogalmazom a lényegét: lekipásztorként önmagunk megalázása az Isten előtt azt jelenti, hogy soha nem használhatjuk fel a szolgálatot saját önmegvalósításunk eszközeként.

Alázzuk meg magunkat **Isten Igéje, az Evangélium előtt**. Mindent Isten Igéjének hatalmától várjunk. Ne folyamodjunk idegen módszerekhez. Azt hirdessük és éljük, ami Isten Igéjéből megnyílt számunkra, a Lélek által. Ne felejtjük el, hogy mi az Ige egyházának lekipásztorai vagyunk. „Verbi Divini Minister” a nevünk, vagyis Isten Igéjének szolgálói vagyunk.

Alázzuk meg magunkat **viszonyulásainkban**, vagyis emberi kapcsolataink rendezettek legyenek, és ez lehetetlen a Jézus Krisztus előtt való leborulás, azaz alázat nélkül. Alázzuk meg magunkat a gyülekezetben, a gondnokhoz, presbiterekhez, gyülekezeti tagokhoz való viszonyunkban; alázzuk meg magunkat a szolgatársaink előtt; alázzuk meg magunkat minden embertársunk előtt, ott ahol éppen élünk és szolgálunk; alázzuk meg magunkat a családban. Isten őrizzen meg bennünket attól a lelkülettől, amely sértettségében elhatározza, hogy igaza van, és tűzön-vízen keresztülviszi akaratát, nem aggódva azon, hogy mi marad utána. Ne legyetek elefánt a porcelánboltban, építsetek, és ne romboljatok. Ez lehetetlen, ha egymáshoz való viszonyulásotokban minden területek nem tudtok ti alázatosak maradni, ha kell, alulmaradni.

Alázzuk meg magunkat, itt most direkterben fogalmazok, alázzátok meg magatokat **egyházunk rendjében**, hiszen csak az ékes és szép rendben történő szolgálatot áldja meg az Isten (1Korinthus 14,40).

Ugye igei és kálvini alapelvek ezek, önmagunk megalázásával kapcsolatban?

Isten **óvjon meg bennünket minden gógtól**, a hitben, ismeretben, kegyességben, szolgálatban; de Isten óvjon meg bennünket minden bizonytalanságtól is. Isten adjon nektek alázatos, de erős hitet, ismeretet, bizonyosságot, engedelmességet, kegyességet, és ebből következő szolgálatot.

MILYEN JÓ, HOGY MEGALÁZHATJUK MAGUNKAT

Menjünk az Ige magyarázatában még mélyebbre. Vegyük észre, hogy Jézus Krisztus ezt a példázatot a **meghívottaknak** mondta el. Isten ugyanis nemcsak előbb cselekedett érettünk a Jézus Krisztusban, felmagasztalva bennünket, amelyre válaszként megalázzuk magunkat az Ő hatalmas keze alatt, hanem Ő mindeneknek előtte döntött felőlünk. Jézus Krisztus ebben a példázatban a meghívottakat, az övéit, a választottait inti, hogy alázzák meg magukat, hiszen Isten felmagasztalta őket. Ezt az intést csak a választottak tudják megfogadni, Isten erejével megvalósítani. Kegyelmi állapot, hogy válaszolhatunk Isten bennünket felmagasztaló kegyelmére, és megalázzhatjuk magunkat Őelőtte, és sokak előtt.

Ez a kiválasztottság azonban azt a bizonyosságot ajándékozza nekünk, hogy **nem veszhetünk el** sem életünkben, sem szolgálatunkban, sem üdvösségünkben. Isten megtart bennünket a hitben, az örömteli reménységében, és a rendre vezérlő szeretetben; minden körülmények között. Nincs ennél nagyobb bizonyosság.

Ez az alázat tehát **nem egy tehetetlen alázat**, hanem a Jézus Krisztusban felmagasztalt, kiválasztott ember alázata.

*

Áldottak legyenek, mindazok, akik Isten eszközeiként elvezettek benneteket idáig, a család, a szeretteitek, az iskolák, kiemelten a Pápai Református Teológiai Akadémia, és a gyülekezetek, ahol már szolgáltok.

El ne felejtsetek soha, megalázzhatjátok magatokat, mert Isten felmagasztalt benneteket, a Jézus Krisztusban. Ámen.

2014.11.15. - PÁPA, LELKÉSZSZENTELŐ EGYHÁZKERÜLETI KÖZGYŰLÉS